

foreflaa en Modifikation i denne Bestemmelse. Der kan fremkomme Indsigelser mod dette Anlæg, som ere af en saadan ejendommelig lokal Natur, at de ikke kunne erkendes for at have en almindelig Berettigelse overfor et Foretagende af almindelig Betydning. Navnlig gælder dette om de Kommuner, paa hvilke Endestationerne komme til at hvile. De have i Almindelighed ikke spæderlig Interesse i Anlægget der, hvor Tilknytning til Statsbanerne skal finde Sted, og fra saadanne Kommuner Side kan der meget let rejses Indsigelse, blot fordi man ikke vil have sine Forder overfaarne. Det er en Indvending, der kan rejse sig mod alle mulige Jærnbaneanlæg, idet de, som ikke have Interesse af Anlægget, ere fede af det, fordi de ikke ville have deres Forder, overfaarne. De kunne ogsaa finde paa at knytte andre Betingelser til Anlægget. Kort sagt, man giver de paagældende Kommuner Udgang til at opstille hvilke som helst Fordringer for at give deres Samtykke, og hvis disse Fordringer ikke opfyldes, vil Banen altsaa ikke komme i Stand. Nu venter jeg ganske vist ikke ubetinget, at Kommunerne ville være saa urimelige — det er noget, man ikke kan forudsætte —, men allerede det at give dem en saadan Ret, forekommer mig at være betænkeligt. Naar der er henvist til, at der i Koncessionsloven findes en lignende Bestemmelse, maa man dog vel lægge Mærke til, at der drejer det sig om Ministerens Bemyndigelse til at give Koncession uden Rigsdagens Samtykke, og det gør en væsentlig Forskel. Her er det Rigsdagen selv, som tager Bestemmelse, og det er vistnok temmelig uheldigt, at Rigsdagen gør Gennemførelsen af en Lov afhængig af en hvilken som helst enkelt Kommunes Indsigelse. Jeg tror, at man kunde komme ud over Vanskelighederne ved kun at tillægge saadanne Indsigelser Betydning, som Indenrigsministeren maatte finde berettigede. Det er ikke, fordi jeg i det hele taget er tilbøjelig til at lægge en større Magt i Indenrigsministerens Hænder, end han allerede har, men man opnaar dog derved det, at aldeles uberettigede Indsigelser ikke ville finde Medhold hos Indenrigsministeren, hvorimod hvis der kommer Indsigelser af en vis Berettigelse, saa vil Indenrigsministeren naturligvis i Henhold til Loven ikke kunne undlade at tage Hensyn dertil. Derfor tillader jeg mig at foreflaa, at der foretages den Ændring, som er foreflaaet under Nr. 1. Subsidært har jeg, mere antydningssvis end med Forventning om at sætte det igennem, stillet det Forslag om, at den ny Bestemmelse skulde udgaa. Det er et Punkt, som jeg ved dette

Forslag egentlig henstiller til Diskussion, men forbeholder mig min Stilling til efter Diskussionen. Jeg tillader mig derfor saavel ved denne som den følgende Lov at anbefale Ændringsforslaget under Nr. 1 og henstiller Forslaget under Nr. 2 til Diskussion.

N. Sørensen: Det Ændringsforslag eller disse Ændringsforslag, baade det principale og det subsidære, som her ere stillede af det ærede Medlem for Holbæk Amts 3dje Valgkreds (Tauber), har Udvalget behandlet og taget Stilling til, og der var ikke andre, som sluttede sig til Forslaget end det ærede Medlem for Holbæk Amts 3dje Valgkreds. Resten af Udvalget har saa store Betænkkeligheder ved det, at man ikke fandt sig foranlediget til at kunne slutte sig til det, og Grundene, hvorfor Udvalget ikke kunde det, skal jeg ganske kortelig omtale. Den første er af meget væsentlig Betydning, nemlig at Udvalget formentlig ikke var gaaet med til at indstille disse Lovforslag til Tingets Vedtagelse, hvis ikke netop denne Bestemmelse var bleven sat ind i Loven, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 3dje Valgkreds nu vil have os til at tage ud af Loven. Jeg var i hvert Fald ikke gaaet med til at indstille Lovforslaget til Vedtagelse, og jeg tror, at Flertallet i Udvalget var enigt med mig derom, hvis ikke denne betryggende Bestemmelse var kommen ind i Lovforslaget. Saa vel dette som det efterfølgende Lovforslag paa Dagsordenen forelaa med noget mangelfulde Dplisninger, og særlig det Forslag, som er indbragt af det ærede Medlem fra Helsingør (C. Thomsen) er jo kommet saa sent til Udvalget — noget som for øvrigt er Tilfældet ogsaa med det andet — at det var en Umulighed at saa indhentet alle de Dplisninger, som vare nødvendige, for at Udvalget kunde være klar over og tage Standpunkt til alle de Spørgsmaal, som Forslaget berører. Som en Følge deraf satte vi, da vi ikke vilde lægge Hindringer i Vejen for en mulig Vedtagelse af Forslaget, en Bestemmelse om, at Jærnbanen ikke kunde bygges, medmindre Amtsraadet i vedkommende Amt samt de Sogneraad, gennem hvis Sogne Jærnbanen kom til at gaa, sluttede sig til og godkendte Planen. Men nu gaar jo ikke alene Sogneraadenes Godkendelse ud, men ogsaa Amtsraadene. Amtsraad og Sogneraad kunne udtale sig derimod, saa meget de ville, i det ene Tilfælde behøves der ikke at tages Hensyn til det, i det andet Tilfælde skal Ministeren undersøge det, men for øvrigt saa selv efter sit eget Skøn afgøre, hvor vidt der er noget berettiget i